

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII

№ 106 (806)

СЕРЕДА, 6 ВЕРЕСНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

ГОСТІ З БОЛГАРІЇ

Вісім днів гостювала молодіжна болгарська делегація на Кіровоградщині, вісім днів, як одна мить, промайнула в теплих зустрічах, щирих розмовах. Серед прибулих були юнаки і дівчата різних професій, комсомольські працівники. Вони виїздили на Долинський цукровий комбінат, знайо-

милися з сільським господарством артілі «Іскра» Олександрівського району, побували в шахтарів Олександрії, біля моря Кременчуцького. Надовго залишиться в пам'яті гостей і зустріч з дівчи Героєм Соціалістичної Праці О. В. Гіталовим.

Багато приємних вражень, задушевних бесід. «Заводом-садом», наприклад, назвали болгари Олександрійський рудоремонтний завод. З яким захопленням відгукувалися гості про дендропарк Веселі Боківеньки, що в Долинському районі та найякіснішою пам'яттю серця залишаться зустрічі з молоддю на заводах, в колгоспах, райкомах комсомолу.

Сьогодні делегація відїждить до Болгарії.

На знімках: вгорі — болгар Петро Пенев, Геняка Бадічева, Величка Миколава, Олександр Друнев та Каро Стоянов з піонерами міста Новоукраїнки, внизу — керівник делегації, секретар Толбухівського округжому комсомолу Олександр Друнев бесідує з О. В. Гіталовим.

І СТЕРНІ НЕ ЗНАЙДЕШ

Вийшов старий хлібороб за село, задивився на зорану ниву. Та й до онука: — Оце час настав!.. Ще ж донедавна до морозів виднілась стерня. А це жодного класу не видно. Таки навчилися господарювати люди...

Було то в кінці серпня. А нині в артілі імені Крупської в розпалі осіння сівба. Більш як на 200 гектарах в землю впало зерно. Зерно дорідне, кондиційне. Ланка сівачів працює в дві зміни. Вже й визначи-

лись правохлангові серед механізаторів. Це — М. Поліщук та Ф. Лісничук. Щодня в артільних блискавках радісні повідомлення про них: норми виконані на 120—130 процентів.

Сівачі в напрузі, сіють краще, ніж будь-коли. Бо ж засів ведуть вони ювілейний — п'ятдесятий засів на вільній ниві, де самі господарі. Надія в них — мати на гектарі двохсотпудовий урожай.

Злагоджено працюють сівальні агрегати в колгоспах «Мир» та «Україна». Комсомольці тут теж в шерензі правохлангових.

С. ЕЙДЛІН.

Гайворонський район.

НАКАЗ міністра оборони СРСР

4 вересня 1967 р. № 224 м. МОСКВА

ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ ІЗ ЗБРОЙНИХ СИЛ СРСР ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, ЯКІ ВИСЛУЖИЛИ ВСТАНОВЛЕНІ СТРОКИ СЛУЖБИ, І ПРО ЧЕРГОВИЙ ПРИЗОВ НА ДІЙСНУ ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ

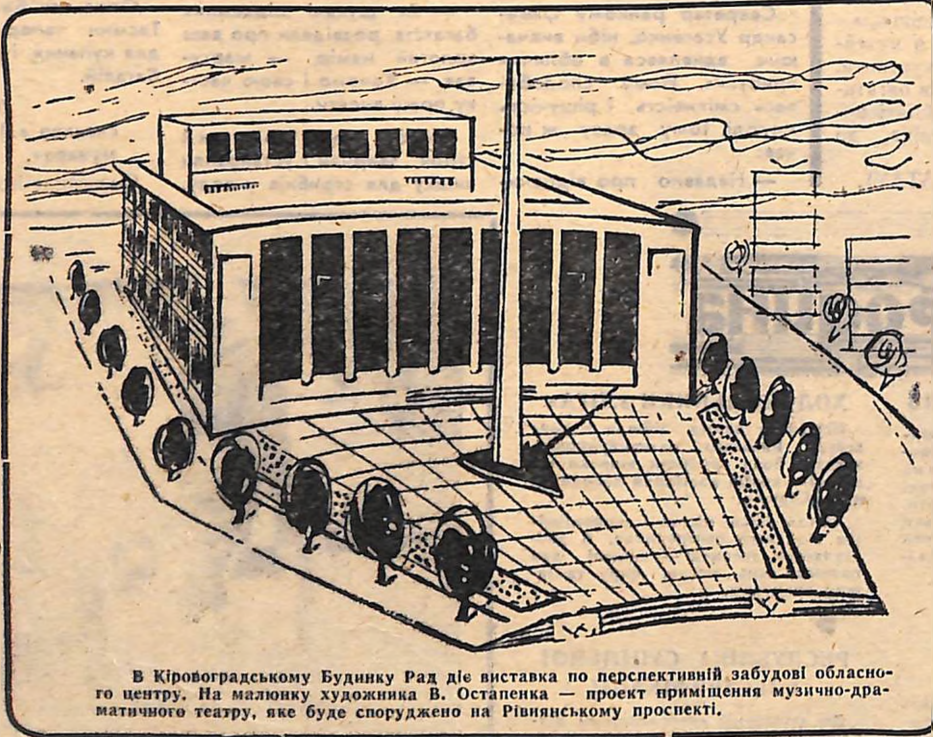
Відповідно до Закону про загальний військовий обов'язок наказую:

1. Звільнити з рядів Радянської Армії, Військово-Морського Флоту, прикордонних і внутрішніх військ в запас солдатів, матросів, сержантів і старшин, які вислужили встановлені Законом строки дійсної військової служби.

2. В зв'язку з звільненням військовослужбовців, вказаних в пункті 1 цього наказу, призвати на дійсну військову службу в Радянську Армію, Військово-Морський Флот, у прикордонні і внутрішні війська громадян 1948 року народження, які не мають права на пільгу і відстрочку від призову, а також громадян призовного віку, у яких закінчилися відстрочки від призову і ровесників яких проходять дійсну військову службу.

3. Наказ оголосити в усіх ротах, батареях, ескадрильях і на кораблях.

Міністр оборони СРСР
Маршал Радянського Союзу А. ГРЕЧКО.

В Кіровоградському Будинку Рад діє виставка по перспективній забудові обласного центру. На малюнку художника В. Остапенка — проект приміщення музично-драматичного театру, яке буде споруджено на Рівнянському проспекті.

ТЕХНІЧНА ТВОРЧІСТЬ МОЛОДІ

КИЇВ, 4 вересня. (РАТАУ). Сьогодні на Виставці передового досвіду в народному господарстві УРСР відкрилась республіканська тематична виставка «П'яти-

річчя — майстерність і пошук молодих».

У трьох залах розміщено близько тисячі кращих робіт переможців огляду технічної творчості молоді. Серед ек-

спонатів — прилади і апаратура, макети і учбові моделі, виконані студентами та учнями профтехучилищ республіки, а також новинки сільських раціоналізаторів.

Відкриваючи виставку, перший секретар ЦК ЛКСМУ Ю. Н. Єльченко тепло поздоровив її учасників і побажав їм нових успіхів.

В ЦК ЛКСМУ

Щороку на Україні зростають тиражі центральних і республіканських молодіжних видань. Нині порівняно з попередніми роками в республіці значно збільшилась кількість передплатників газет «Комсомольська правда», «Молодь України», журналів «Молодой коммунист», «Комсомольская жизнь» та інших видань. Цей факт переконливо свідчить про високий авторитет комсомольських газет та журналів — надійних помічників партійних і комсомольських організацій у комуністичному вихованні підростаючого покоління.

Зростання тиражів комсомольських видань — це також результат наполегливої роботи обкомів, міськомів, райкомів ЛКСМУ, первинних комсомольських організацій по пропаганді друкованого слова, підсумок зусиль численної армії громадських розповсюджувачів преси.

Однак окремі обласні комсомольські організації останнім часом послабили увагу до пропаганди молодіжних газет і журналів, по суті, пустили на самоплив цю важливу політичну справу. В другому півріччі 1967 року набагато зменшилась кількість передплатників центральних і республіканських молодіжних видань у Донецькій, Харківській, Кіровоградській областях.

Вже зараз необхідно розгорнути активну організа-

ТРИМІСЯЧНИК МОЛОДІЖНОЇ ПРЕСИ

торську роботу по розповсюдженню молодіжних і піонерських видань на 1968 рік.

З метою посилення пропаганди молодіжних видань ЦК ЛКСМУ ухвалив з 1 вересня по 30 листопада 1967 року провести в республіці тримісячний молодіжний прес.

В цей час обкоми, міськомми, райком ЛКСМУ разом з громадськими організаціями, працівниками зв'язку та «Союздруку» мають залучити до проведення тримісячника комсомольський актив, громадських розповсюджувачів преси, працівників культосвітніх закладів, використовуючи при цьому місцеву пресу, радіо і телебачення. Комітети ЛКСМУ влаштовують разом з редакціями молодіжних газет і журналів читальні конференції, усні випуски, зустрічі читачів з героями газетних і журнальних матеріалів. З метою пропаганди молодіжних видань і організації передплати на ударних будовах, в колгоспах й радгоспах виступатимуть творчі бригади, широко проводитимуться зірково-фізкультурні естафети, «Дні передплатника», свята молодіжної преси, видаватимуться агітаційні плакати, листівки.

Обкоми комсомолу, редакції молодіжних газет і журналів повинні розгорнути дійове змагання молодих розповсюджувачів преси, практикувати заохочувальні заходи по підсумках передплати на 1968 рік.

За найкращі показники, досягнуті у ході тримісячника, встановити шість премій для обкомів ЛКСМУ (одна перша — 1000 крб., дві другі — по 500 крб. кожна, три треті — по 400 крб. кожна) і 25 премій для міськомів та райкомів комсомолу (по 300 крб. кожна).

Премії розподілятимуться серед громадських розповсюджувачів преси, комсомольських працівників та активістів, журналістів молодіжних газет.

Редакції молодіжних газет і журналів, радіо і телебачення широко висвітлюватимуть хід тримісячника, пропагуватимуть досвід кращих комсомольських організацій та громадських розповсюджувачів преси, викриватимуть недоліки в передплатній кампанії.

МАБУТЬ, жодна кіровоградська школа не терпіла таких митарств, як четверта. Старожили пам'ятають, як перше її приміщення стояло на вулиці Орджонікідзе. Зараз на цьому місці четвертий рік крується будинок Інституту. А четверта школа із середньої перетворилась на восьмирічну й тулилася в непри-

НОВИНИ

ЗАЛИШИЛАСЬ ЛИШЕ НАЗВА

стосованому приміщенні на Озерній Базі. Чотири випуски восьмикласників зробила... І на цьому припинила свою діяльність.

А тим часом на вулиці Калініна дуже швидко виростає триповерхня будова. Не будова, а красуня. Не даремно її чепурило кожного дня багато людей. Різного віку і професії. Тут і професійні будівельники, і вчителі, і учні, і батьки. Інвентарю закупили сюди на 50 тисяч карбованців. Парти, шафи, столи, лабораторне обладнання, 2 телевізори, плініно.

Понасіла було незвичайним. По-перше, тому, що ця школа знову стала середньою. А по-друге, в неї приїждося два колективи вчителів і учнів — четвертої та п'ятої шкіл.

Від колишньої четвертої школи лише назва залишилась. Нова школа, як і раніше, ростиме ім'я Володимирівна Ілліча Леніна.

ПРАВОФЛАНГОВІ ПРОФЕСІЇ

ПОДЯКА МАШИНІСТА

Борис нашвидку поснідав — і до матері:

— Сьогодні затримаюсь. Один пристрій хочемо з хлопцями удосконалити.

На автобусній зупинці зустрів машиніста електровоза Володимира Мельника.

— Виручив нас, Борисе. Хорошу справу придумав.

Хлопець у відповідь тільки посміхнувся. І пригадалось йому, як чотири роки тому він вперше переступив поріг електровозного депо Семенівсько-Головківського вуглерозрізу. Майстер підвів його до Миколи Олексійовича Дудника і сказав:

— Золоті руки у цієї людини.

Тож майбутнє від тебе залежить.

Борис Рибалка старався. Прислухався до порад старших товаришів, та й знання, набуті в радіогуртку школи, тепер знадобились. Тому вже через місяць міг виконувати нескладні операції електрослюсаря.

Невдовзі хлопець вступив на вечірнє відділення індустріального технікуму. З часом прибавилось вміння та кмітливості, і Борис почав займатися творчою роботою. За два роки він подав шість цінних раціоналізаторських пропозицій. Особливо важлива остання.

Раніше під час руху електровоза машиніст не міг слідкувати за положенням автоматичного пристрою. Рибалка запропонував установити в кабіні локомотива сигналізацію. Спе-

ціалісти скористались пропозицією умільця. І тепер, якщо автоматичний пристрій знаходиться в дії, то горить зелена лампочка. Коли ж автомат вимкнеться, то загоряється червона. Тобто, прилад сигналізує про небезпеку.

Нововведення раціоналізатора не тільки гарантує безаварійність руху електровоза, а й дало змогу заощадити понад дві тисячі карбованців державних коштів. Ось чому так тепло дякував Мельник хлопцеві.

Важливі й інші пропозиції комсомольця. До речі, один з його пристроїв демонструвався в Києві на республіканській виставці молодих раціоналізаторів.

А. УРБАН.

м. Олександрія.

Фото П. Севрюкова.

ПРЕТЕНДЕНТ НА ПОХВАЛУ

ІДУ ПОЛЯМИ. До нього неодмінно завітаю. Бо ж цікаво, як там він, мій Леонід. А він вже махає мені картузом, світить білозубою усмішкою. І подем лине його м'який голос:

— Аго-о-о-о!

Зустрічаємося біля лісосмуги.

— Ну як? — кажу. — Мандат тобі вручати?

Вдоволено мружить очі.

— Не знаю. Оце сьомий гектар до краю. А сонце ж ще високо.

Вечері розмовляю з ватажком

артільних механізаторів Віктором Кучером.

— Хто ж претендент на переможця? — питаю.

Він називає Леоніда. Та ще й додає:

— Що півтори норми виконує — це одна справа. А ще ж він за шість місяців зекономив 1506 кілограмів пального. Використавши його, можна було б зорати додатково понад 150 гектарів поля.

За міжремонтний період Леонід

Довгань своїм «Т-74» повинен впоратись з оранкою на 1800 гектарах. А комсомолец довів вже цю цифру до 2500. І ще сподівається прокладати на ниві борозну до тих пір, аж поки мороз не зіпнить ґрунт.

Отож і кажу: мій товариш — кращий молодий орач в колгоспі. Він претендент на похвалу. На похвалу всіх артільних хліборобів.

О. ШЕВЧУК,

секретар комсомольської організації колгоспу імені Орджонікідзе Ульяновського району.

«В ЦІЙ КІМНАТІ Смольного з середини листопада 1917 року по 10 березня 1918 року жив В. І. Ленін». Ці слова — на табличці біля одних з дверей другого поверху Смольного, що став всевітньо відомим після революційного жовтня 1917 року. В дні підготовки і здійснення першої в світі пролетарської революції тут був штаб партії комуні-

ШТАБ ЖОВТНЯ

тів, яка керувала збройним повстанням. У листопаді в Смольний переселився Ленін. Йому відвели кімнату, в якій до цього жила класна дама.

Тепер у цій кімнаті меморіальний музей. Відтворено обстановку, в якій жив Ленін.

До переїзду уряду в Москву Ленін провів у Смольному 124 дні. Тут він написав близько двохсот робіт, не рахуючи офіціальних документів, проєктів.

«Це була не просто напружена робота, — згадувала про ті дні Надія Костянтинівна Крупська, — це була робота, яка забирала всі сили, напружувала нерви до краю: доводилось долати надзвичайні труднощі, вести відчайдушну боротьбу, часто боротьбу з близькими по роботі товаришами. І не дивно, що, прийшовши пізно вночі за перегородку кімнати, в якій ми з ним жили в Смольному, Ілліч все ніяк не міг заснути, знову вставав і йшов комусь дзвонити, давати якісь невідкладні розпорядження...»

...З ранку до пізнього вечора в музей-кімнату Леніна приходять екскурсанти. У книзі відгуків — тисячі записів багатьма мовами світу. Їх рядки пройняті почуттям глибокої поваги до Леніна, до Радянської країни.

(РАТАУ).

В РАЙКОМ комсомолу зайшла група юнаків і дівчат. Якусь мить мовчали, вагаючись, а потім наперебій:

— Надворі спека — біль-

Хокей... на пляжі

ше тридцять градусів, а скупатися ж по-людськи ніде.

— Три роки збираються обладнати пляж...

Секретар райкому Олександр Усатенко, ніби вивчаючи, вдивлявся в обличчя прибулих. Йому сподобалась сміливість і рішучість молоді. Тому зразу ж почав:

— Недавно про відпочи-

нок трудящих йшла мова в райвиконкомі. Тясмин змінив свої береги... Тільки ж в цьому і від нас багато залежить.

— А що від нас треба?

— У вихідний, разом з друзями приходьте на недільник.

... Хмарою стояла пилюка. Лунко дзвеніли сокири, пилки. А зверху, наче розсердившись за неспокій, нестерпно пекло сонце. Та люди працювали. Вскачуть на хвилину-другу у воду, щоб охолодитись, і знову — за інструмент. Ставили пляжні грибки, роздягальні, каруселі для малюків, возили з кар'єру пісок.

Особливо старались молоді робітники другого імені Петровського цукрозаводу. Вони виготовили і укріпили арку, вхідні ворота. Разом зі своїм комсомольським ватажком Віктором Плотниковим рівняли площу.

Секретар комсомольської організації Південно-української геологічної експедиції Микола Федоренко привів і своїх хлопців.

— Як шукачі підземних багатств, розвідали про ваш золотий намір, — жартував. — Хочемо і свою частку праці внести.

Геологи за короткий строк зварили і установили вишку для стрибків у воду,

спорудили плавальний басейн.

Спорудження пляжу було закінчене. Але молоді олександрівці приходили сюди з інструментами. Поряд з пляжем вирішили збудувати спортивне містечко. Вже обгородили його парканом з дротяної сітки, обладнують волейбольні і баскетбольні майданчики. Тут можна буде також позмагатись в теніс і городки.

Хто бажає показати свою спритність на воді, будь ласка. Для них є 10 веслярських човнів, 2 моторних, 2 гоночних скутера і один парусник. До речі, близько сорока хлопців уже мірялись силами. Кращими виявились Володимир Петренко і Володимир Рой. Переможцям були вручені призи.

«А до чого ж хокей?» — можуть запитати читачі. Справа в тому, що коли затріщать морози, розгуляються метелиці, на пляжі відкриється зимова спортивна база. Тут видаватимуться на прокат лижі, ковзани. Для любителів хокея і клюшки та шайби.

Отже, як бачите, старий Тясмин тепер служитиме і для купання, і для хокейних баталій.

О. ЛАДАН,

спецкор «Молодого комунара».

Олександрівський район.

ЄДИНА РОДИНА

170 НАФТОВИХ ФОНТАНІВ

Ще одна група свердловин підключена до установки для збирання нафти на Мангішлаці. Тепер на «півострові скарбів» у Казахстані налічується 170 фонтанів нафти. Кожної доби вони дають стільки палива, скільки можуть вмістити цистерни 10—12 залізничних ешелонів.

ВЕЛИКЕ СВЯТО КІНОТНИКІВ

3-го вересня в Москві закінчилися десяти несеzonні змагання кінотників колгоспів, радгоспів і кінних заводів, що тривали тиждень. У заключний день змагань на Московському Іпподромі відбувся парад учасників. У привітанні до них Маршал Радянського Союзу С. М. Будьонин відмітив велике значення цих змагань для розвитку кінного спорту в нашій країні.

Того ж дня було розіграно численні призи на російських тройках і тачанках, на рисаках та верхових конях.

ХОЛОДИЛЬНИКИ «ЛІГА»

Перша їх партія зійшла з конвейера Рязького вагонобудівного заводу. Вони замінити широко відомий у країні настінний холодильник «Сарма».

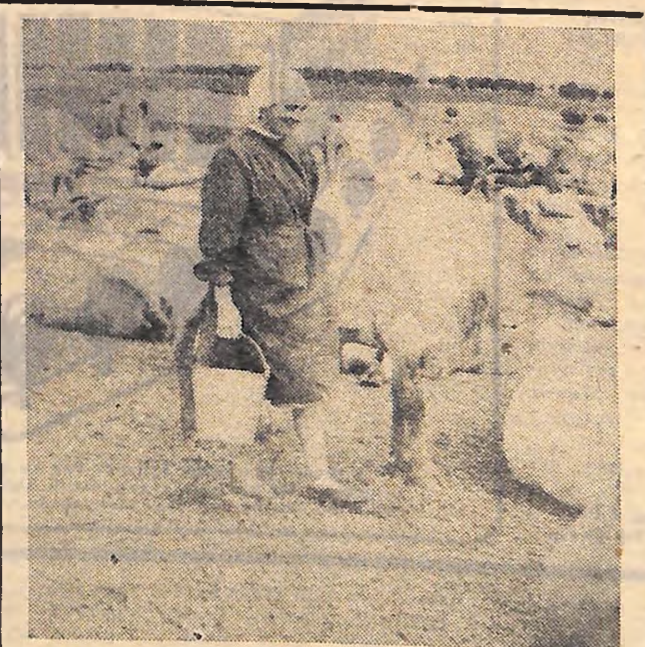
«Ліга» більш містка і економічніша від свого попередника. В двостулкових дверях — кишені для пляшок, яєць, масла, сиру та інших продуктів.

РЕСПУБЛІКА СУЦІЛЬНОЇ ЕЛЕКТРИФІКАЦІЇ

До державної енергосистеми підключено останні три колгоспи Зубово-Полянського району. Таким чином Мордовія у ювілейному році стала республікою суцільної електрифікації.

Багато сільських жителів споживають електроенергію не лише, ніж городяни. Радіоприймачі і телевізори, пральні машини і пилососи, електробритви стали звичними в побуті колгоспної Мордовії.

(РАТАУ).

«Врожайним» було минуле літо для доярки артіль імені ХХІ з'їзду КПРС Маловісільського району Євдокії Яценко, яку ви бачите на цьому знімку. Щодня від корови одержувала по 10—12 кілограмів молока. Хороші надой й зараз.

Фото В. ТОПЧІЯ.

ТВІЙ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

Прогресивна молодь Сполучених Штатів Америки веде вперту боротьбу проти брудної війни у В'єтнамі. Молоді американці не хочуть проливати кров заради авантюристичної політики Пентагона. Ось чому в США шириться рух протесту проти ескалації війни. Молоді громадяни Америки активно беруть участь у мітингах і демонстраціях, спрямованих проти злочинної війни. Число юнаків Сполучених Штатів, які не бажають йти в армію, з кожним днем збільшується. На знак протесту проти політики Пентагона вони спалюють призовні листівки. Вони знають, що за це їх кинуть за ґрати, але піддають перевагу турні, аби тільки не брати участь у брудній війні.

На знімку: молоді американці, не бажаючи стати учасниками злочинної війни, спалюють свої призовні листівки.

Фото «Ньюсуїк» — АПН.

НА ЗАХИСТ МІКІСА ТЕОДОРАКІСА

СОФІЯ. Сотні юнаків та дівчат Бургаських заводів «9 Вересня» та імені В. Коларова — учасників мітингу на захист грецького патріота — направили телеграму грецькому королю, в якій вимагають припинити переслідування Теодоракіса.

ЛОНДОН. На захист грецького патріота Мікіса Теодоракіса виступила англійська профспілка музикантів. Генеральний секретар профспілки Раткліф направили грецькому посольству телеграму, в якій від імені англійських музикантів виражає тривогу за долю Теодоракіса і вимагає надати представникові профспілки можливість відвідати арештованого композитора.

ПАРИЖ. По всій Франції шириться рух на захист Мікіса Теодоракіса та інших грецьких патріотів, кинутих у катівні військового хунтою. Делегація Всесвітньої конфедерації праці на чолі з секретарем ВКП Жерменю Гіє віддала грецьке посольство в Парижі і передала заяву, в якій говориться:

«Ми висловлюємо енергійний протест проти поліцейського терору, який процвітає зараз у Греції і спрямований проти кращих захисників свободи, миру і демократії».

Організація «Франко-грецького руху за вільну Грецію» направила прем'єр-міністрові Франції Ж. Помпіду листа з проханням виступити з клопотанням перед грецькими властями з тим, щоб врятувати життя Мікіса Теодоракісу.

«Французький комітет за демократичну Грецію» закликав «усіх французів — друзів Греції та її народної культури» вимагати звільнення Теодоракіса та інших політичних в'язнів, засланих на острів Юра.

В газеті «Юманіте» опублікована петиція відомих французьких письменників і діячів культури, які виступили на захист Мікіса Теодоракіса.

(ТАРС).

Новий учбовий рік в Монголії

УЛАН-БАТОР. В Народній Монголії 1 вересня вперше за парти сіло 35 тисяч дітей і близько 1000 вчителів розпочали свою педагогічну діяльність.

Із року в рік в республіці зростає число учнів середніх шкіл. Нині більше 460 загальноосвітніх шкіл країни прийняли більше 180 тисяч учнів — на 10 тисяч більше, ніж у минулому році.

(ТАРС).

ЛІВА І З КРАЇНИ МУЖНОСТІ

«...В КРАЇНІ ВИРОСЛО ПОКОЛІННЯ ЛЮДЕЙ, ВИХОВАНЕ В ДУСІ ВІДДАНОСТІ КОМУНІСТИЧНИМ ІДЕАЛАМ, ПЕРЕКОНАНЕ В ПРАВОТІ НАШОЇ ВЕЛИКОЇ СПРАВИ...»

(Із Тез ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції»).

року Червона Армія повністю звільнила Лівобережну Україну і, незважаючи на бездоріжжя й тумани, що утруднювали рух, закріпилася на правому березі Дніпра. Ластівкою весняною полетіла від села до села радісна звістка: «Наші в Олександрії! В Новій Празі. Наші...» Збирала та звістка обірваних і змар-

1. ШАД ЛАВРІВКОЮ фронт промчав, як гроза. Ще вчора з Ігула напували коней наші, а вже сьогодні в селі готять фашисти. Від їдконого поту чужинців, що його доносить з того боку вітер, першить у горлі... Двійко юнаків уважно сліdkують за «пляжем» із схованки в прибережних

зі й розійшлися. На ранок до хати Шевченків, на подвір'я Кабаченків — гості непрохані, поліцаї. Смертним боєм били фашистські посіпаки сімнадцятирічного Івана Шевченка, знущалися над його товаришем Петром Кабаченком. Але хлопці тільки очима блискали та повторювали:

В. ЛОЄВСЬКИЙ,
редактор газети «Промінь комунізму».

ДОЛЯ СТЕПОВИКА

скелях, пошепки перемовляються:
— Ніколи не думав! Голі вони на людях схожі.
— Ага. Зібрати б оце всю їхню гадючу форму — та в болото!
— Дивак! Форму їм нову видадуть...

2. Так народилася ідея дістати зброю. Рушили полями, лісосмугами. Гвинтівки чи пістолета не знайшли, а на ящик гранат натрапили. Переховали їх у бере-

— Ні. Не знаємо. Не бачили. Хтось по злобі нашептав... Кінчилася ця історія, як на ті часи, щасливо — кількадевною відсидкою в сирій і темній ямі для заложників, заповнившись, приправленим нецензурною лайкою та словами:
— Вимітайтесь... Живо! І скажіть собі фіюеру, що таких бичків, як ви, в рейх на роботу забирає!

3. В рейх Іван з Петром не поїхали.

Переховувалися в очеретах та по сусідніх селах, у товаришів-дев'ятикласників.

Саме тоді й зв'язали вони свою долю з долиньською підпільно-диверсійною групою комуніста П. Г. Дяченка, яка організувалася у жовтні сорок другого.

За дорученням групи хлопці роздобули в Ігуло-Кам'янці радіодеталі й сконструювали батарейний приймач. Треба було бачити їх щасливі обличчя, коли вперше за стільки чорних днів фашистської окупації старенькі потріпані навушники Петра Кабаченка ожили, і рідний голос сказав: «Говорит Москва! От Советского информбюро...»

Далі московський диктор повідомляв, що вранці 19 листопада 1942 року почався навальний наступ радянських військ під Сталінградом.

3 вигуком: «Сталінград наступає!» примчали юні радисти на явочну квартиру П. Г. Дяченка.

Диверсійна група активізувала свої дії. Запалало приготуване для вивезення в Німеччину зерно на току, власної тині почали жаяхатися запродадані...

4. А події розгорталися. В серпні — листопаді сорок третього

нілих від недоїдання хліборобів у стійній загони. Бродили вони Поінгуллям з однією метою — перебраться на той бік, зустрітися з визволителями, одержати зброю і нищити окупантів тут, під Кіровоградом.

(Далі буде).

До 70-річчя від дня народження І. К. МИКИТЕНКА

Кому невідомі п'єси «Диктатура», «Кадри», «Соло на флейті», хто не читав талановитих творів «Вуркагани», «Ранок»? Вони відомі найширшому колу читачів. Належать твори перу визначного письменника, нашого земляка з села Рівного, Новоукраїнського району, Івана Кіндратовича Микитенка.

Сьогодні минає сімдесят років з дня народження письменника. Іван Кіндратович не дожив до ювілею, до сонячних наших днів. Та він — з нами, він живе в кожному серці своїм мудрим словом.

СОНЯЧНІ зайчики стрибають по зморшкуватому обличчю, гріють руки, що важко лежать на колінах. Микита Сидорович мовчазний, зосереджений сидить непорушно на незмінному стільчику. Сидить

чоловіком. І небезпідставно. Адже в дореволюційному Рівному мало хто міг похвалитися оцим «миром і злагодою». І причиною цього була повна відсутність здорового відпочинку. Ні бібліотек, ні клубів.

рій та Явдоха Ази святкували вхідчини в новий будинок. Он як зараз виграс бляхою на сонці покрівля!

Петро Іванович посміхається. Це коли ми опинилися біля садиби комбайнера Івана Тарана.

— Гарно?
Гарно... На серці гарно, коли бачиш, як з кожним днем молодіє, оновлюється село!

А зайдіть у світлиці. Радіоли, телевізори, холодильники, пральні машини... В дворах — велосипеди, мотоцикли, автомобілі.

Дід Микита зводиться на но-

А неподалік від колгоспної контори цокотять молотки, виспівають пилки, дзвенять кельми. Споруджується приміщення побутового комбінату. На два поверхи.

— Приїздіть з Кіровограда зачіску робити, — жартують дівчата.

ТОДІ був теплий осінній вечір. До нас підійшов незнайомец.

— А що, в село артисти приїхали? — запитав, привітавшись.

Ми пергелянулись: мовляв, які артисти? Гостеві і невтямки, що то виспіває Наталка Аза, штукагур колгоспний. Добре співає. Та й чому не співати, як її дівоча бригада працює добре. А вона, Наталка, крім роботи, заочно навчається в сільськогосподарському технікумі.

Край дороги голубіє петрів батіг, запізнілі кульбаби жовтими кульками скокують до Чорного Ташлика.

І все це те, про що мріяв Іван Микитенко. Воно — життя.

В. ЮР'ЄВ,
спецкор «Молодого комуніста».
с. Рівне,
Новоукраїнського району.

...ЯК ВОДА ДЛЯ СПРАГЛОГО

ось уже кілька років: до нього сота осінь добирається. Бачить, як метушаться люди в селі, питає людей:

— А що то робиться? Наче до якихось святків готуються... І приставляє човником долону до вуха.

— Збираємося ювілей Микитенка одзначити.

— Це ж якого?

— Письменника, сина Кіндратового.

— А-а-а...

І знову сидить непорушно. Мовчазний Микита Сидорович Мостовий.

А повз двір школярі б'ють, пустують, регочуть. Он один, стрижений, кинув портфелем на дівчинку. Встати б Микиті Сидоровичу, покарати бешкетника. Е-е-х, літа не ті, не наздожене хлопця. А в того з портфеля випали книжки. І не то до себе, не то до когось іншого бурчить дід Микита:

— Бач, невіглазі! Не шанувати читиво... Ванько був не таким. Та й час був не той. Аби здобути якийсь заробок на книжчину, наймався Іван на строк до економії поміщика Варуна.

ЩО МОЖЕ знати про ті роки доярка Ніна Соловей? З прочитаних книжок, з кінофільмів — і не більше. Та ще чула від старих людей про тяжкі літа дідів і прадідів.

— Ніна ходить у передових на фермі, — говорить секретар парторганізації П. І. Шамшур. — Має добрий заробіток, в добрій злагоді живе з чоловіком.

Петро Іванович змовк. А мені чомусь врізалася в душу ога «живе в добрій злагоді з

Зате на кожному розі вулиці як не «монополюка», то корчма зманькали до себе мужика.

Село Рівне лежить в долині. Зелень садів, верб і тополь прикрашає будинки і вулиці. На території села — чотири артільні господарства: імені Ватутіна, імені Чапаєва, імені Калініна та «Світанок». Зупинимося на одному з них. Але не станемо вибирати найзаможніше. Візьмемо посереднє. Про яке вже повели мову, на території якого народився письменник Іван Кіндратович Микитенко. Це — колгосп «Світанок».

Спершу трохи історії. Її коріння давно струхлявіло, бо не мало під собою доброго ґрунту. Піт в економії, сльози, кілька обдертих хатин... Оце і все.

Ні школи, ні хати-читальні.

Дід Микита мружить очі на сонці. В старечих вухах досі бомкають церковні дзвони. І пригадується дід Микиті...

— А куди ж це ти, Кіндрате, так рано?

— До Херсону.

— Пішки?

— Атож. Сина думаю там влаштувати до школи.

Мружить очі дід Микита на сонці. Біжать повз нього школярі. Веселі такі хлопчики та дівчатка.

КОЛИ закінчили вечеряти, Андрій і каже Явдосі:

— А чи не пора нам, жінко, хату нову ставити?

— О, вигадав! А з старою що робити? Не будемо ж обігріте місце продавати.

— Хай стоїть.

На тому й скінчили сімейну раду. А через якийсь рік Анд-

ги. Важко. Не слухаються вони старого. Бо сходили ж доріг тих, балок і яруг!

Ходили ноги і борозною, і битим шляхом.

А повз двір гуркотять машини. Скільки їх в Рівному?

— Чотирнадцять гарб...

— Двадцять екіпажів...

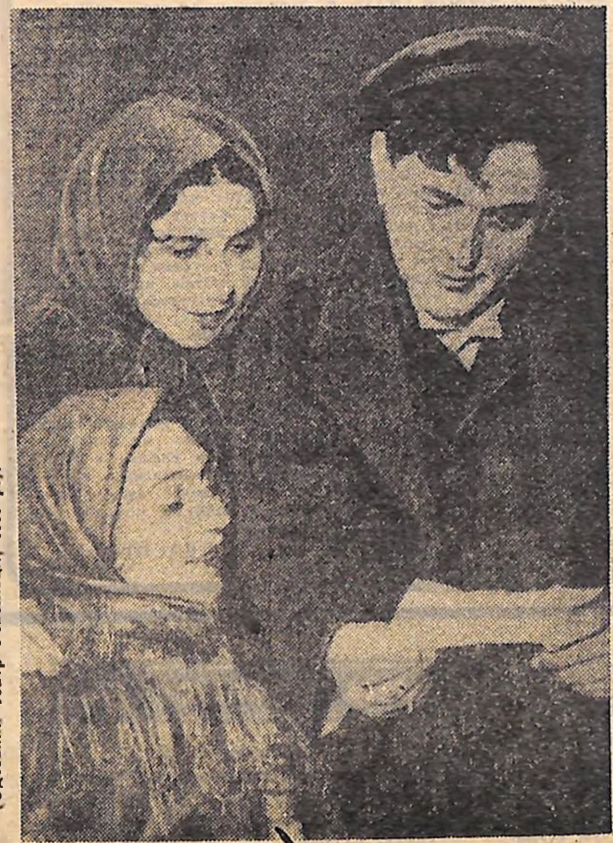
Стукає в скроні дід Микиті.

Спомин стукає.

Спогад

Іван Микитенко...
Почую ім'я це —
І спогади линуть
у юність мою,
А дні комсомольські
вночі мені сняться,
І знов молодим я,
співучим стаю.
Іде «Диктатура».
Ми бачим на сцені
За Ленінську правду,
за хліб боротьбу.
І от у село
із заводів, натхненні,
Ідемо виконувати
світлу судьбу.
Ми дивимось «Кадри».
Яке хвилювання!
Остання картина,
й, не чуючи ніг,
Спішиш у кімнатку,
й горить до світання
Натомлена лампа
над мудрістю книг.
А згодом на сцені
бригада Марії
В бетони заковує
хвилі ріки,
І до Дніпробуду
несуть свої мрії
Красуні-дівчата,
стрункі юнаки.
Іван Микитенко!
Ім'я це згадаю,
І спогади линуть
у юність мою,
И прагну в життя
до переднього краю,
І знов молодим та
співучим стаю.

Н. ДОБРІН.

«КАДРИ».
В ролі Терези Крижля арт. Ю. Шумський,
(Одеський театр Революції, 1930 р.).

БАГАТО, мабуть, пам'ятають фільм «Весна на Зарічній вулиці». Правда, зараз він рідко з'являється в прокаті. А шкода, адже і сьогодні картина, якій уже років з десять, не втратила своєї сучасності. Про цей фільм Хушієва згадав майже кожний, хто бачив на Московському фестивалі американську стрічку «Вгору по драбині, що веде вниз». В центрі цих фільмів — доля молодотворителів в її першій важкій ролі в школі. Зовнішня схожість сюжетної ситуації з більшою очевидністю підкреслила відмінність світоглядання художників. Тональність радянського фільму —

інша картина — це поет, в другій — хірург. Обидва молоді герої мають завидну енергію і запевняти, щоб досягти мети, вони йдуть навіть на угоду із совістю. Різниця фільмів — в авторському ставленні до головного персонажу. Японський фільм розкриває перед нами драму таланту, моральне падіння людини, перемеленої соціальними умовами життя. Обдарований лікар не може добитися чесним шляхом професорської посади, хоча він цілком її заслуговав. Кругом підкуп, брехня, інтриги. І талановитий вчений забуває про своє високе призначення лікаря і стає витонченим інтриганом, політиком від медицини. На боротьбу за своє місце в науці він розтрачує свої сили, розум, талант. Автор фільму, засуджуючи героя, разом з тим і співчуває йому: мовляв, що зробив! Таке життя.

Інша справа — молодий поет із югославського фільму «Підопічний». Руйнівна сила закладена в самому герої. Шанобливість, безпринципність стають його життєвим кредо. Автор фільму уважно спостерігає за моральним падінням героя, показуючи, як із хорошого поета він перетворюється в біллітературного ділака, кар'єриста. Творці фільму безощадні до свого героя, вони навіть не залишають йому можливості для виправлення. Та це б і не відповідало логіці його характеру — такий буде вратися вперед, розштовхуючи всіх. Патофосом викриття автори «Підопічного» стверджують високі моральні ідеали нового суспільства.

Цікавий своїм викривальним патофосом і Італійський фільм «Жорстоке око». Спочатку

НА СВОЄМУ АВТОДРОМІ

Організувати змагання шоферів з фігурного водіння автомобіля колгоспним активістам — дсафівцям і комітету комсомолу допоміг один випадок. Якось ми розбирали поведінку одного лихача, який безбачливо їзду вважав за особливий вид майстерності. Товариші йому доводили, що порушення правил руху призводить до аварій, створює небезпеку для життя пішоходів. Шофер (назвемо його К.) не згоджувався, говорив, що той, хто вміє добре їздити, уникне нещасного випадку. Тоді хтось запропонував:

— Даваймо організуємо змагання з фігурного водіння автомашини. Ось тоді і спробуй показати свою майстерність.

Сказано — зроблено. На пустирі за селом ми своїми силами обладнали автодром, визначили трасу. У вихідний день двадцять колгоспних шоферів з'явилися на місце збору. Змагання розпо-

чалися. Судді на старті — механіки колгоспу — прискіпливо перевіряли машини і лише потім допускали до участі в змаганнях.

Перше місце виборов шофер І. Клименко. Пізніше він був учасником обласних змагань.

Провели ми також першість колгоспу із стрільби. І знову спортивне щастя усміхнулось І. Клименку.

Душею всіх змагань була Галя Гончаренко. Комсомольський ватажок зуміла запалити колгоспну молодь бажанням знати техніку, набути технічну спеціальність. Більшість хлопців — трактористів із бригади № 3 закінчили районний спортивно-технічний клуб, одержали права мотоциклістів і шоферів.

Комсомольці колгоспу тепло провели Галю на навчання. В листах до неї вони пишуть, що плани, які разом намалювали, зараз виконуються.

А. ПОЛТАВСЬКИЙ,
голова первинної організації
ДТСАФ колгоспу імені ХХІІ
з'їзду КПРС.

Добровелічківський район.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

світла, чиста, прозора. Що не виключає гострого зіткнення характерів, непокірних індивідуальностей. Режисер приволодило героїв до фіналу морально і естетично багатим, вони пізнали істину кохання, радість праці, відкрили для себе світ прекрасного. Світ-

ЕКРАН

лім, мажорним кадром і закінчується фільм.

В американському фільмі «Вгору по драбині, що веде вниз» головна героїня теж універсальна, яка тільки-но закінчила коледж. І тут важ-

СПЕРЕЧАЄТЬСЯ,

кий клас переростків, який їй потрібно завоювати. До фіналу героїні вдається завоювати довір'я дітей, але перемога ця не приносить радості молодій вчительці. Ми розуміємо, що навіряд чи надовго у героїні вистачить сил зчинити опір тій соціальній несправедливості, яка оточує її на кожному кроці. Їй важко, нестерпно весь час йти проти течії. До того ж кохання, з яким вона зустрілась, не радісне, а швидше образливе.

На екрані зіткнулись два світи, дві суспільні системи. При цьому кожний із авторів

ЕКРАН

фільмів розповів про своїх героїв чесно, зацікавлено, правдиво. Контраст перш за все в життєвому фоні. Героїня радянської кінокартини зустрілася з добрим містом, гарними людьми. Режисер показує своїх героїв не тільки за шкільною партою, але й біля

зав'язав, що це фільм про високу одержимість художника, який іде на все, щоб створити задуманий твір. Дійсно, головний герой — режисер Паоло дивує нас своєю цілеспрямованістю, силою, особистою мужністю. Для того, щоб зняти задумане, він вдається до найризикованіших авантур, не шкодуючи ні себе, ні інших. До фіналу виявляється, що свій жорстокий фільм Паоло знімає перш за все для того, щоб догодити господарям і щоб заробити на цьому. Одержимість художника (герой дійсно людина обдарована) виявляється помноженою на практичний і, по суті, справно, безпринципний розрахунок.

На жаль, постановник фільму не зумів викрити суспільство, яке породило таку людину. Десь все-таки режисер потрапляє під чарівність «сильної» особи, а часом і милується сумнівною цілеспрямованістю героя.

Великий приз Московського фестивалю завоював угорський фільм «Батько». А герой картини — син, спочатку хлопчик, потім юнак, який вступає в

РОЗДУМУЄ

мартенівської печі, дає нам можливість відчутти поезію праці. Саме тут ці жакуваті діти — справжні, душевно щедрі. Режисер захоплює у світ і героїв, яких він відкрив нам на екрані.

Доля молоді не може не хвилювати кінематографістів усіх країн — це майбутнє людства. Але майбутнє уявляється художникам по-різному. Одні сповнені віри в людину, в її моральні ідеали, в її високе служіння правді й прогресу. Іншим малюється завтрашний день похмурим і безнадійним.

Московський кінофестиваль, який нещодавно пройшов, став своєрідною трибуною де розгорталися жорсткі суперечки про молодого сучасника. Молодим героям був наданий великий план в багатьох картинах. Суперечки про них ведуться у фільмах всіх рангів, на різних з'їздах і емоціональних ринках, із різних моральних позицій. За великою совістю художника або навіть з міркувань пресловутої комерції. Адже запевняють дітки досить чуливо уловлюють компас зорового інтересу: як же сьогодні публіку ханлюють роздуми про долю молоді людини наших днів.

Цікаво прослідкувати хід роздумів авторів югославського фільму «Підопічний» та японської картини «Велика біла башта». Точка відліку в них подібна — талановита молода людина завоює своє місце під сонцем. В пер-

життя. «Цей фільм, — говорить режисер Іштван Сабо, — є своєрідною біографією мого покоління... Процес занепаду мифів і народження тверезого, точного погляду на оточуючу дійсність, здатність вірно і неупереджено оцінювати цю дійсність — внутрішній зміст нашої картини».

Непросто проходить у героя фільму процес пізнання світу і самого себе. Він помиляється, сумнівається, мучиться. Йому важко відмовитися від своїх дитячих мрій, від абстрактного ідеалу, яким в його уяві став батько, що загинув у роки війни. Автор фільму уважно слідує за темною думкою героя, за становленням його характеру. Ми стаємо свідками складного процесу розвитку науки громадянства молодого людиню.

Цей фестивальний фільм глибоко досліджує психологію молодого сучасника, показує складні стосунки героя з оточуючим світом, який не завжди повертається йому світлимим гранями. Але світ цей — справедливий, і мода людини добра розуміє, що дуже багато залежить від неї, щоб люди відповідно їй добром, чуйністю, чесністю.

Суперечка з молодим сучасником триває. На нашому і зарубіжному екрані. І в цій суперечці перемагають ті, хто вірять у світлі ідеали людства, в майбутнє молодого покоління.

М. КВАСНЕЦЬКА.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

Сім команд виборювали в Тернополі першість центральної ради ДСТ «Спартак» з велоспорту. За звання чемпіонів змагалися спортсмени Російської Федерації, України, Москви, Ленінграда, Білорусії та інших республік. У складі збірної України виступали два представники Кіровоградщини. Наш земляк Сергій Симоненко був на трасі четвертим, внісши свою вагому частку в перемогу команди республіки, яка в загальнокомандному заліку зайняла друге місце.

В. ТАРАСОВ.

ПОНЕДІЛОК — ДЕНЬ ШАСЛИВИЙ

В понеділок, 4 вересня, відбулось сім матчів чемпіонату країни з футболу. Для деяких команд цей день виявився щасливим. В цьому ви впевнитесь, ознайомившись з результатами ігор: «Динамо» (К) — «Пахтакор» — 4:0; «Крила Рад» — «Торпедо» (М) — 2:1; «Динамо» (Тб) — «Аратат» — 1:1; «Спартак» — «Шахтар» — 0:1; «Торпедо» (Кт) — «Нафтовик» — 1:1; «Чорноморець» — «Кайрат» — 0:1; «Динамо» (Мінськ) — «Зоря» — 1:1.

ПЕРШІСТЬ УКРАЇНИ

Відбувся черговий тур першості республіки з футболу команд класу «Б». Результати зустрічей в першій зоні, де виступає олександрійський «Шахтар», такі: «Верховина» (Ужгород) — «Авангард» (Тернопіль) — 2:0; «Нафтовик» (Дрогобич) — «Динамо» (Хмельницький) — 1:1; «Шахтар» (Олександрія) — «Прометей» (Дніпродзержинськ) — 2:0; «Дніпро» (Черкаси) — СКЧФ (Севастополь) — 4:0; «Дніпро» (Кременчук) — «Енергія» (Нова Каховка) — 5:1; «Десна» (Чернігів) — «Трубіник» (Нікополь) — 1:0; «Дністер» (Тирасполь) — «Волни» (Луцьк) — 3:3; «Будівельник» (Бельці) — «Горинь» (Ровно) — 0:0; «Дунаець» (Ізмаїл) — «Автомобіліст» (Житомир) — 1:2.

Ми вже повідомляли, що команда нашої області успішно виступила на республіканських змаганнях зі спортивного орієнтування, що відбувалися на Чернігівщині. В складі команди спортивну честь області захищав і інструктор по спорту тресту ідальня Юрій Огородов. Постійним супутником спортсмена був фотоапарат. Знімки, які Юрій привіз з собою, розповідають про гостроту поєдинків, про дружні бесіди із суперниками біля багат. Один із знімків Ю. Огородова ми пропонуємо нашим читачам.

На фото: кіровоградські спортсмени на параді. Зліва направо — М. МОТУЗОВ, С. ТАТЬЯНЧЕНКО, О. СТАЦЕНКО, Г. СОЛЯНИК. В другому ряду — В. КРИВОПЛЯС, В. ВВЕДЕНСЬКИЙ, Е. ГОНЧАРЕНКО.

ВІДПОВІДАЄ „ЗОЛОТА ІНГРІД“

Трикратна олімпійська чемпіонка з стрибків у воду Інгрід Кремер-Гульбін, яка довгий час не брала участі в змаганнях з-за родинних обставин (у неї народилася дочка), домоглась нового міжнародного успіху. Інгрід одержала золоту медаль на змаганнях Кубка Європи з стрибків у воду, які проходили в Хельсінкі.

Кореспондент газети «Нойес Дойчланд» взяв інтерв'ю у «золотої Інгрід». Ось його коротенький переклад:

— Ви самі не були здивовані своєю перемогою?

— Відверто кажучи, була. Я розраховувала на найважчу боротьбу, перш за все, із найсильнішою суперницею, радянською чемпіонкою Європи Бакла-

вою. Але травма коліна у Баклавової, мабуть, далає взнаки.

— Як олімпійська чемпіонка, що ви скажете про сучасний рівень у вашому виді спорту?

— Він став вищим і рівнішим. Раніше можна було дозволити собі експерименти, знаючи, що суперниці дуже відстають. Тепер немає такої можливості ризикувати.

— Ви навчаєтесь?

— Так. На спеціальному відділенні німецької вищої школи фізичної культури і спорту у Дрездені. Я хочу стати викладачем фізичної культури.

— У вас уже були екзамени?

— Так, з педагогіки, плавання і стрибків у воду. Останній екзамен для мене відмінний. Перші два я склала на «відмінно».

— Як ви поєднуєте навчання і спорт, що думаєте з цього приводу у вашій сім'ї?

— Мій чоловік допомагає мені, як може. Мої батьки і батьки чоловіка турбуються про дочку, коли я знаходжусь на змаганнях або навчаюся.

(АПН).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД СЕРЕДА, 6 вересня. Перша програма. 11.00 — Телефільм та художній фільм «Гамлет». ІІ серія. (Кіровоград). 16.50 — Тільки музика. Концерт художньої самодіяльності Кагульського Будинку культури. (Кишинів). 17.20 — «Життя і страждання Івана Семєнова». Мультифільм. (К). 17.40 — «Кіровоградські вісті». 17.55 — Наші оголошен-

ня. (Кіровоград). 18.00 — «Шляхами буремної молодості». (До 70-річчя з дня народження видатного українського письменника І. Микитенка). 19.00 — Тиждень Молдавської РСР у Москві. Передача з Кремльського Палацу з'їзду. В перерві — теленовіни. (М). 22.00 — Художній фільм «Гамлет». ІІ серія. (Кіровоград).

ПОКАЗУЄ ДНІПРО-ПЕТРОВСЬК СЕРЕДА, 6 вересня. 11.20 — Літопис півдня. «Рік 1929-й». Телевізійний фільм. (М). 12.10 — Художній фільм «Дім з мезоніном». 16.50 — «Супутник». Передача для молоді. 17.35 — Дніпровські новини. 18.00 — «Шляхами буремної молодості». «І. Микитенко». (К). 19.00 — Тиждень Молдавської РСР у Москві. (М). 22.00 — «Сватання на Гончарівці». Фільм-спектакль.

ЧЕТВЕР, 7 вересня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — «Павло Корчагін». Художній фільм. (К). 16.50 — Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 17.20 — «Палітра». Скульптор М. Фліт. (Львів). 17.40 — «Нахнення». (Донецьк). 18.00 — Телевізійні вісті. 18.40 — Телевізійний альманах «Краса людська». (Львів). 19.10 — Літопис півдня. «Рік 1930-й». Телевізійний фільм. (М). 20.05 — Телевізійні новини. (М). 20.15 — «Колос». Екран сльського життя. 21.00 — Кінопрограма. 22.30 —

«Жок». (М). 21.30 — «Світ сьогодні». (М). 22.00 — «ЕКСПО-67». (М).

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ СЕРЕДА, 6 вересня. 11.20 — Літопис півдня. «Рік 1929-й». Телевізійний фільм. (М). 12.15 — Кінопрограма. 18.00 — «Шляхами буремної молодості». «І. Микитенко». (К). 19.00 — Тиждень Молдавської РСР у Москві. (М). 22.00 — Художній фільм «Поки я живий».

ЧЕТВЕР, 7 вересня. 10.30 — Документальний фільм. 11.00 — Художній фільм «Спогади дитинства». 16.50 — Для дітей. «Олівець-малюєць». (К). 17.20 — «Палітра». Скульптор М. Фліт. (Львів). 17.40 — «Нахнення». (Донецьк). 18.00 — Телевізійні вісті. 18.40 — Телевізійний альманах «Краса людська». (Львів). 19.10 — Літопис півдня. «Рік 1930-й». Телевізійний фільм. (М). 20.05 — Телевізійні новини. (М). 20.15 — Концерт танцювального ансамблю «Жок». (М). 21.30 — «Світ сьогодні». (М). 22.00 — Художній фільм «Спогади дитинства».

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ.